

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci žalobce: **J. D.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2014, vypravené dne 31. 10. 2014, č. j. JMK 115305/2014, sp. zn. S – JMK 115305/2014/ODOS/St,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, oddělení dopravní správy, ze dne 29. 10. 2014, vypravené dne 31. 10. 2014č. j. JMK 115305/2014, sp. zn. S – JMK 115305/2014/ODOS/St, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 24. 1. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 26. 1. 2015 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, oddělení dopravní správy, ze dne 29. 10. 2014, vypravené dne 31. 10. 2014, č. j. JMK 115305/2014, sp. zn. S – JMK 115305/2014/ODOS/St, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti

rozhodnutí Městského úřadu Ivančice, odboru správních činností – přestupky v dopravě, ze dne 23. 7. 2014, vypravené dne 30. 7. 2014, sp. zn. S-MI-11457/2014, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), neboť dne 10. 6. 2014 v 11:16 hod v Obci Oslavany, část Padochov, na silnici číslo III/39411 od čp. 55 po čp. 130, řídil motorové vozidlo r. z., kterému byla Městskou policií ověřeným radarovým rychloměrem typu TRAFIPAX SPEEDOPHOT II, v. č. 504-200/60140, výrobce Visual Systems GMBH, SRN AD 9P, v. č. 11/0453, naměřena rychlost v úseku, který je upraven zákazovou dopravní značkou „B 20a“ s vyobrazením numerické hodnoty „30“, naměřena rychlost 57 km/h, což bylo současně dokladováno číslem snímku 0013 85/020-2014, tedy po odečtu tolerance 3 km/h, došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku o 24 km/h, a obviněný tak překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, kdy provedenou lustrací bylo zjištěno, že se jedná o opakovaný stejný přestupek za posledních 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců.

Za tento přestupek bylo žalobci na podkladě ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu, udělena pokuta ve výši 3.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

V žalobě žalobce uvádí, že padanou žalobu považuje za včasnou, neboť rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 23. 1. 2015, kdy jeho zástupce nahlédl do spisu a s tímto se fakticky seznámil. Dřívější doručování fikcí na adresu trvalého pobytu není pro běh lhůt relevantní, neboť žalobce stanovil správním orgánům elektronickou adresu k doručování ..., na kterou žalovaný napadené rozhodnutí nevypravil. O doručování na tuto elektronickou adresu požádal podáním ze dne 22. 7. 2014, doručeným správnímu orgánu prvního stupně (součástí spisu), jakož i podáním adresovaným přímo žalovanému ze dne 28. 5. 2014 (vlastní text podání a potvrzení o doručení přílohou).

Stejného pochybení se správní orgán prvního stupně dopustil při doručování rozhodnutí a usnesení (výzvu k odstranění vady podání/doplnění odvolání), neboť doručoval na adresu Tím byl žalobce krácen na svém právu na dvojinstančnost řízení. Odvolání do neznámého rozhodnutí, které žalobce podal toliko na podkladě telefonického vyrozumění úřední osoby, neobsahovalo žádný projednatelný důvod, bylo podáno pouze z opatrnosti. V takovém případě představuje vadu řízení, nevyzve-li správní orgán podatele k odstranění vady. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53, a ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 - 67.

K žalobě žalobce přiložil snímek e-mailu ze dne 28. 5. 2014 označený jako *Potvrzení doručené Vašeho podání*, v němž je uvedeno datum doručení: 28. 5. 2014, předmět: – stanovení doručovací adresy, identifikátor:

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný je dle vyjádření k žalobě toho názoru, že žaloba byla podána opožděně. Žalovaný uvedl, že skutečnost, že by žalobce požádal o doručování na adresu nemá oporu ve spisovém materiálu. Zmocněnec žalobce sdělil správnímu orgánu prvního stupně jako doručovací adresu pouze adresu, jak vyplývá ze spisu, když dne 18. 7. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně podání se zaručeným elektronickým podpisem, jejíž součástí byla plná moc ze dne 14. 7. 2014, kde zároveň zmocněnec uvedl doručovací adresu.

Dne 22. 7. 2014 správní orgán prvního stupně obdržel přípis zmocněnce, kterým se vyjadřuje ke spisu, kdy tento byl odeslán z adresy, nová adresa pro doručování zde uvedena nebyla. Správní orgán prvního stupně ode dne 18. 7. 2014 doručoval všechny písemnosti na adresu zvolenou zmocněncem žalobce - Vzhledem k tomu, že zmocněnec žalobce v žádném z případů nepostupoval dle § 19 odst. 8 správního řádu, postupoval správní orgán prvního stupně tak, jako by zmocněncem žalobce o doručování na uvedenou adresu nepožádal a doručoval mu v souladu s § 20 správního řádu na adresu trvalého pobytu.

Rovněž námitka, že žalobce sdělil doručovací adresu žalovanému v podání ze dne 28. 5. 2014, není důvodná, kdy tato nemá oporu ve spisovém materiálu, žalobce žádné podání, v němž by žalobce sděloval doručovací adresu neobdržel. Nadto uvádí, že řízení o přestupku bylo zahájeno dne 11. 7. 2014, řízení o odvolání žalovaný vedl od 7. 10. 2014. Dne 28. 5. 2014 žalovaný s žalobcem žádné řízení nevedl.

Žalovaný je toho názoru, že ode dne 13. 11. 2014 je předmětné rozhodnutí pravomocné a žaloba podaná dne 24. 1. 2014 byla tedy podána po uplynutí lhůty dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že je mu z činnosti správních orgánů známo, že lze zasílat na elektronické adresy, které ve svém názvu neobsahují diakritiku, což však v případě adresy neplatí.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl pro její opožděnost.

Na základě studia správního spisu zjistil soud následující:

Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno dne 11. 7. 2014.

Dne 18. 7. 2014 zaslal K. S. správnímu orgánu prvního stupně e-mail *D. J. – zmocnění, žádost o doplnění informací k zahájenému správnímu řízení*, včetně přílohy, ve které žalobce dne 14. 7. 2014 udělil plnou moc zmocněnci K. S., bytem Na tomto místě zmocněnec dále žádal o doručování veškerých písemností na e-mail

Dne 23. 7. 2014 bylo zahájeno ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, neboť se k jednání nedostavil bez náležité omluvy. Téhož dne bylo vyhlášeno rozhodnutí ve věci, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zasláno na e-mailovou adresu zmocněnce dne 29. 7. 2014. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 18. 9. 2014, doručení nebylo ze strany zmocněnce potvrzeno, proto správní orgán prvního stupně zaslal rozhodnutí na adresu zmocněnce

Dne 23. 7. 2014 byla doručena správnímu orgánu prvního stupně písemnost nazvaná *D. J. - Vyjádření ke spisu* (odeslaná dne 22.7. 2014), kterou zaslal zmocněnec žalobce z e-mailové adresy se zaručeným elektronickým podpisem. V tomto vyjádření je na straně 7 mimo jiné uvedeno: „*V návaznosti na předvolání k výsledku zasahujících policistů žádám správní orgán, Městský úřad Ivančice a též odvolací správní orgán, Krajský úřad Jihomoravského kraje, o zaslání předvolání a veškerých dalších písemností na moji elektronickou adresu, kdy tato elektronická adresa je opatřena zaručeným elektronickým podpisem a veškerou doručenou poštu přebírám v souladu se správním řádem.*“

Dne 18. 8. 2014 zaslal zmocněnec žalobce z e-mailové adresy odvolání (*D. J. – odvolání proti rozhodnutí*) proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V podání je uvedeno, že zmocněnec tak činí z opatrnosti, neboť se z telefonického rozhovoru dozvěděl, že ve věci již mělo být vydáno rozhodnutí (o učiněném odvolání založen ve spise úřední záznam ze dne 18. 9. 2014).

Dne 20. 8. 2014 bylo vydáno usnesení, kterým byl žalobce vyzván k doplnění odvolání ve lhůtě 10 dnů. Toto usnesení bylo vypraveno dne 25. 8. 2014 a dne 8. 9. 2014 doručeno fikcí na adresu zmocněnce

Neboť žalobce podal blanketní odvolání, žalovaný přezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu potvrzeno.

Napadené rozhodnutí bylo nejdříve dne 29. 10. 2014 vypraveno e-výpravnou na zmocněncem zvolenou e-mailovou adresu Poté bylo odesláno na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce dne 31. 10. 2014. Dle doručky byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 3. 11. 2014 a dne 14. 11. 2014 byla tato vhozena do schránky. Na této adrese nebyl adresát zastížen a zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného nebyla vyzvednuta ani v zákonné úložní lhůtě.

Dne 23. 1. 2015 byl správním orgánem prvního stupně předložen originál spisu k nahlédnutí zástupci zmocněnce Ing. M. J.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen s. ř. s.) přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Krajský soud se nejdříve zabýval splněním podmínek řízení, zda lze žalobu meritorně projednat a rozhodnout ve věci samé, neboť žalovaný namítal, že se jedná o žalobu opožděnou. S tím úzce souvisí otázka, zda bylo ze strany správních orgánů žalobci řádně doručováno.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

Podle ust. § 40 odst. 2 věty první s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu může nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165). (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 – 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Jak vyplývá ze správního spisu, podání zmocněnce žalobce učiněné vůči správnímu orgánu prvního stupně nazvaná *D. J. – zmocnění, žádost o doplnění informací k zahájenému správnímu řízení* ze dne 18. 7. 2014, *D. J. – vyjádření ke spisu* ze dne 23. 7. 2014, *D. J. – odvolání proti rozhodnutí* ze dne 18. 8. 2014 byla odeslána právě z elektronické adresy ... na e-podatelnu správního orgánu prvního stupně. Obě tato podání zmocněnce žalobce splňovaly náležitosti podání a byly učiněny způsobem stanoveným v ust. § 37 správního řádu, proto bylo lze elektronickou adresu považovat za adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu.

V podání doručeném e-mailem správnímu orgánu prvního stupně dne 23. 7. 2014 však zmocněnec žalobce žádal o doručování na e-mailovou adresu Správní orgán prvního stupně však tomuto požadavku nedostál a na tuto adresu nedoručoval ani v jednom případě. Ve správním spise se nenachází žádné oznámení zaslané zmocněnci žalobce, že by tuto e-mailovou adresu neakceptoval.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího

správního, přičemž soud poukazuje na rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že *pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.*

Blíže je k tomuto uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 39 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž se podává, že *pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího (...). V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.*

Lze tedy konstatovat, že aby bylo možné ve správním řízení upustit od doručování na elektronickou adresu pro doručování sdělenou účastníkem řízení, je nezbytné splnění dvou základních podmínek. Správní orgán musí předně disponovat dostatečnými poznatky, na jejichž základě bude možné učinit si závěr, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, případně že tomuto postupu brání jiné závažné důvody. Současně pak musí správní orgán o neakceptování elektronické doručovací adresy účastníka odpovídajícím způsobem vyrozumět.

Pokud se týče první shora uvedené podmínky, má krajský soud za to, že aby mohl správní orgán usoudit, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení (kupříkladu proto, že adresát neposkytuje náležitou součinnost a přijetí zprávy nepotvrzuje), bude zásadně nezbytné učinit v rámci řízení alespoň jeden pokus o doručení na sdělenou adresu. Je-li takový pokus marný, není pak již správní orgán zpravidla povinen na tuto adresu dále doručovat, a to zejména za situace, kdy i další okolnosti nasvědčují tomu, že požadavek doručovat na elektronickou adresu je ryze účelový ve snaze řízení prodlužovat, či jej zatížit procesními vadami. Obdobný závěr lze ostatně vyčíst i z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 60/2015 - 39, podle něhož *ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta.*

V daném případě se správní orgán prvního stupně měl na adresu pokusit doručovat již ode dne 23. 7. 2014. Rozhodnutí však zaslal dne 29. 7. 2014 na adresu ., poté

dne 30. 7. 2014 na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Ostatní písemnosti byly dále zasílány pouze na adresu trvalého pobytu zmocněnce. V tomto postupu by soud neshledal pochybení, pokud by se nejdříve správní orgán prvního stupně pokusil doručovat na e-mailovou adresu a poté přešel k doručování na adresu trvalého pobytu.

Stejným způsobem postupoval žalovaný při doručování napadeného rozhodnutí, které nejdříve zaslal na první zmocněncem zvolenou elektronickou adresu Žalobce převzetí zprávy nepotvrdil, proto žalovaný zmocněnci doručoval na adresu trvalého pobytu.

Obsahem spisu není doklad o tom, že by se zprávy na e-mailovou adresu nepodařilo doručit, či že by přijetí zpráv adresát naopak potvrdil. V průběhu řízení správní orgány doručovaly písemnosti výhradně na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kam bylo zasláno taktéž prvostupňové rozhodnutí a později i samotné napadené rozhodnutí (neboť se nepodařilo rozhodnutí zaslat na adresu).

Ohledně druhé výše uvedené podmínky platí, že pokud se správní orgány rozhodly nedoručovat na žalobcem, popř. zmocněncem zvolenou adresu, jsou správní orgány povinny jej o této skutečnosti informovat. Jak však vyplývá z vyjádření žalovaného k žalobě, správní orgány žádost o změnu v doručování z e-mailové adresy na nikterak nereflektovaly, neboť sám žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že v přípisu ze dne 22. 7. 2014, kterým se zmocněnec vyjadřuje ke spisu, nová adresa pro doručování uvedena není. Žalovaný však uvádí nepravdivé tvrzení, neboť jak již bylo konstatováno výše, žádost o zasílání písemností na novou e-mailovou adresu je uvedena na straně 7 tohoto vyjádření.

Požadavku řádného doručování žalovaný, popř. správní orgán prvního stupně svým postupem nedostal a soud ohledně doručování napadeného rozhodnutí shledal pochybení. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalovaný byl povinen žalobou napadené rozhodnutí primárně doručovat na zmocněncem žalobce sdělenou adresu pro doručování – na elektronickou adresu, a až v případě, že by nedošlo k potvrzení převzetí takto doručované písemnosti ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu (...v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.), by měl postupovat tak, jako by zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Soud se tedy ztotožnil s žalobcem, že napadené rozhodnutí mu nebylo zákonným způsobem doručeno, a to proto, že doručování na doručovací adresu žalovaný nerespektoval, ani se na doručovací adresu nepokusil doručit. Žalobci tedy bylo napadené rozhodnutí doručeno až dne 23. 1. 2015, kdy zástupce zmocněnce nahlédl do spisu a měl tak poprvé možnost se s rozhodnutím seznámit.

Snímek e-mailu ze dne 28. 5. 2014 považoval soud jako důkaz za nadbytečný a rozhodl se jej neprovést. Jak vyplývá ze žaloby, o doručování na elektronickou adresu měl

žalovaný zažádat podáním adresovaným žalovanému dne 28. 5. 2014. Žádost o zaslání na e-mailovou adresu byla uvedena v plné moci přiložené v podání ze dne 18. 7. 2014. Žádost o změnu na adresu byla datována ze dne 22. 7. 2014. Soud se tedy zabýval žádostmi pozdějšími, neboť skutečnost, že byla podána žádost o změnu doručovací adresy ze dne 28. 5. 2014, kdy ještě ve věci nebylo zahájeno řízení, a dále kdy v řízení před správními orgány existovaly pozdější žádosti o změnu doručovací adresy, by na průběh řízení neměla vliv.

Soud dospěl k závěru, že v předmětném řízení bylo porušeno právo žalobce, popř. zmocněnce zvolit si doručovací adresu. Ve světle výše uvedených zásad je proto zřejmé, že zjištěná vada v rámci správního řízení mohla způsobit neobjektivně zjištěný skutkový stav věci. Žalobce neměl možnost v řízení o odvolání doplnit odvolací důvody, kdy odvolání bylo podáno z procesní opatrnosti, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a usnesení, kterým byl zmocněnec vyzván k doplnění odvolání, nebyly řádně doručeny.

Napadené rozhodnutí proto bylo zrušeno pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku jak uvedeno shora, vyslovil (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl úspěch žalobce, proto má nárok na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se soudním sporem. Jedná se o náklady zaplaceného soudního poplatku při podání žaloby ve výši 3.000 Kč a dále pak náklady právního zastoupení advokátem Mgr. Topolem, a to za úkony příprava a převzetí věci a sepsí žaloby, tedy jedná se o dva úkony dle vyhl. č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, dále pak 2x náhrada hotových výdajů dle stejné vyhlášky, tedy 2x 300 Kč, tj. celkem 6.800 Kč, vše zvýšeno o 21% daně z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, o čemž předložil doklad, kdy daň z přidané hodnoty představuje částku 1.428 Kč. Jedná se tedy celkem o částku 8.228 Kč, kterou má žalobci uhradit žalovaný, který ve věci nebyl úspěšný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. června 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně